

ע"פ 3168/19 - אדלאו איילין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורם פליליים

ע"פ 3168/19

כבוד המשנה לנשיאה נ' הנדל
כבוד השופט ע' פוגelman
כבוד השופט י' אלרון

לפני:

המערער:
אדלאו איילין

נגן

המשיבה:
מדינת ישראל

ערעור על פסק דין של בית המשפט המחוזי מרכז-lod
ימים 25.03.2019 בתפ"ח 42560-11-15
ידי כבוד הנשיא ר' לורך והשופטים צ' דותן וד' עטר

תאריך הישיבה:
כ' בתמוז התשפ"א (30.06.2021)

בשם המערער:
עו"ד טל עניר; עו"ד עופר אשכנזי
בשם המשיב:
עו"ד אפרת גולדשטיין (רוזן)

פסק דין

המשנה לנשיאה נ' הנדל:

1. מונח לפנינו ערעור על הכרעת דין וגזר דין של בית המשפט המחוזי בלוד (תפ"ח 42560-11-15, כב' הנשיא ר' לורך והשופטים צ' דותן וד' עטר) שבמסגרתם הורשע המערער, לאחר שמייעת ראיות, ברצח אשתו ז"ל (להלן: המנוחה) - עבירה שהעונש עליה הוא מאסר עולם חובה. הרשות המערער התבessa על סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ג-1977 (להלן: חוקהעונשין או החוק), בנוסחו הקודם, טרם חקיקתו של חוק העונשין (תיקון מס' 137, תשע"ט-2019, המוכר כ"רפורמה בעבירות המתה". התקון נחקק לאחר שניתנה הכרעת דין של בית המשפט

עמוד 1

המחוזי, אך בטרם ניתן גזר דיןו, הינו, בטרם פסק הדין הסופי בעניינו של המערער נעשה חלוט. לכן, על-פי מנגנון המעביר הקבוע בסעיף 5 לחוק, התקoon חל על עניינו של המערער במידה שהוא מקל עליו. הערעור נסוב על שלאלה זו, ובאופן מוגבל יותר, על השאלה האם מעשיו של המערער מגבש עבירה של רצח בנסיבות חמורות כהגדרתה בסעיף 301א לחוק העונשין בנוסחו הנוכחי, שהרי אם לאו - העונש עליו אינו מאסר עולם חובה. הסוגיה המתעוררת בערעור זה היא פרשנותן של שתיים מהנסיבות המחייבות המופיעות בעבירה זו - "הליך ממש של קבילה וגיבוש החלטה להמית" (סעיף 301א(1) לחוק) ו"אכזריות מיוחדת" (סעיף 301א(7) לחוק). כפי שיבואר, כדי להכריע בערעור נחוץ דין בנסיבות של "אכזריות מיוחדת".

רקע עובדתי ופסק הדין קמא

.2. אלו עובדות המקירה, כפי שנקבעו בהכרעת הדין של בית משפט קמא, וועליהן אין מחלוקת בהליך זה:

המעערר והמנוחה נישאו בשנת 2013 והביאו לעולם שני בניו. באותה העת נסבה על הדירה שבהתגוררו, שהיתה בבעלותו על שרטון. לצד עניינים נוספים, המחלוקת ביניהם הייתה על הדירה שבה התגוררו, המנוחה לאחר שזו רכשה את זכויותו של הגירוש שלה בה. המנוחה דרשה באותה התקופה שהמעערר יחתום על מסמך שלפיו הוא מוותר על כל טענה לזכויות בדירה ואילו המערער סירב.

ביום 25.10.2015 בבוקר שבו המערר והמנוחה בדירה, ושוב התווכחו בעניין זכויות המערער בדירה. המערער עקב אחר המנוחה ממקום למקום בדירה. המנוחה התקשרה למשטרה וניסתה לצאת מהדירה, אולם המערר מנע ממנה לצאת מהדירה תוך שהחזיק את הדלת, תפס את ידה והכנס אותה בחזרה לדירה. ביתה בת ה-17 של המנוחה מנישואיה הקודמים (להלן: א'), שנכח כל אותה העת בדירה, צעקה לumaruer שיחזרה את המנוחה וניסתה לשחרר את אחיזתו בה, אך לא הצליחה. המערער סילק את ידה של א', אמר לה "תעופי מפה" והראה לה סכין קטנה שנשא על גוףו מתחת לחולצתו.

המעערר גירר את המנוחה אל המטבח, לפק סכין גדולה, תפס את המנוחה והחל לחותר את גרכונה. בשלב זה, לשמע צעקות המנוחה, הגיעו שכנתם של המערר והמנוחה, וראתה את המנוחה על הרצפה ואת המערער עלייה עם סכין בידו. היא לקחה כסא והכתה את המערער בגבו. המערער הסתובב אל השכנה והמשיך במעשה; השכנה נבהלה מבטו וחזרה לדירתה. המערער התקדם עם המנוחה מהמטבח אל דלת היציאה מהדירה תוך שהוא מחזיק אותה כל הזמן בתנועת חניתה, והיא מנסה להתנגד ולברוח אך אינהצליחה. המערער הוציא את המנוחה מהדירה, שם השען אותה על הקיר והמשיך לחותר את גרכונה. המנוחה צעקה ולבסוף התמוטטה על הרצפה מدمמת, והumaruer נכנס לדירה. לאחר מכן הוא יצא מהדירה וירד במעלית; וכעבור זמן קצר עלה שוב לדירה, שם החליף את מכנסי, ואז יצא מהדירה והלך מהמקום. דקירות המערער גרמו למנוחה פציעות רבות, כולל קיטועת כל הדם הראשיים וקינה הנשימה, והלם תת-נפחי אשר הוביל למותה.

.3. בית משפט קמא הריע את המערער בעבירות הרצח, כהגדרתה בנוסחו הקודם הקודם של חוק העונשין (סעיף 300(א)(2)): מי ש"גורם בכוונה תחילת למוות של אדם". בהכרעת דין, התרשם בית משפט קמא מעדותה של א' ושל השכנה כמהימנות ואימץ אותן במלואן. מעודותם של המערער התרשם בית משפט קמא כי היא בלתי-מהימנה בנסיבות רבות. בית משפט קמא קבע, ועל כן לא הייתה מחלוקת, כי התקיימו ריכבי היסוד העובדתי, בהתאם להשתלשות

האירועים שתוארה לעיל, ורכיבי היסוד הנפשי של "הכנה" ו"החלטה להמית". בית משפט קמא דחה את טענת המערער לknutur מצד המנוחה, הן במישור הסובייקטיבי והן במישור האובייקטיבי.

לאחר שהורשע המערער ברצח, בית משפט קמא גזר עליו עונש של מאסר עולם, שהוא לפי החוק בנוסחו המקורי עונש החובה על עבירה רצח. עוד פסק בית משפט קמא כי על המערער לשלם למשפחה המנוחה פיצויים בסכום המקסימלי הקבוע בחוק, וחילק סכום זה בין אם המנוחה ושלוש בנותיה, ביניהן א'.

טענות הצדדים בערעור

4. המערער טען באמצעות סגנרו כי בהתאם לתיקון מס' 137 לחוק העונשין (להלן גם: הרפורמה בעבירות המיתה), החל על עניינו במידה שהוא מקל עמו, אין להרשייע בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות (לפי סעיף 301א(א) לחוק) שעונש החובה עליה הוא מאסר עולם חובה, מאחר שלא התקיימה אף אחת מהנסיבות המחרימות המנוחות בסעיף. תחת זאת, לעומת, יש להרשייע בעבירה "הבסיסית" של רצח (ללא נסיבות מחמירות; לפי סעיף 300(א) לחוק), שהעונש המרבי עליה הוא מאסר עולם, ולהחזיר את עניינו לבית משפט קמא על מנת שהיא יגוזר את דינו.

בערעורו מפרט המערער באמצעות סגנרו כי הנסיבה הרלוונטית לעניינו בעבירת הרצח בנסיבות מחmirot, המקבילה לעבירה של רצח "בכוונה תחיליה", היא זו הקבועה בסעיף 301א(1) לחוק: "המעשה נעשה לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שキלה וגיבוש החלטה להמית". הסגנרו טוען כי על-פי לשון הסעיף וכוונת המחוקק ברפורה בעבירות המיתה, נסיבה זו נועדה לחול על קשת מצומצמת יותר של מקרים אשר היסוד של "בכוונה תחיליה" שפוגש בנסיבות מרחיבה בפסקה. על רקע תפיסה זו מוסבר כי רצח המנוחה לא נעשה "לאחר תכנון או לאחר הליך ממשי של שキלה וגיבוש החלטה להמית", אלא בחמת זעם ובאופן ספונטני, ומכאן שאין להרשייע את המערער בעבירה של רצח בנסיבות מחmirot. לחפות נטען כי גם אם התקיימו הנסיבות להרשעת המערער בעבירה של רצח בנסיבות מחmirot, אין מקום להרשייע בעבירה זו וזאת לפי סעיף 301א(ב) לחוק, המאפשר לבית המשפט, מטעמים מיוחדים שיירשםו, ובתוקים "נסיבות מיוחדות שבשלן המעשה אינם מבטא דרגת אשמה חמורה במיוחד", להרשייע בעבירת הרצח "הבסיסית" לפי סעיף 300(א) לחוק.

5. המשיבה אינה חולקת על המסגור המשפטי העיקרי שמציג בא-כח המערער, שלו הרפורמה בעבירות המיתה ביקשה לנוכח מחדש את היסוד של "בכוונה תחיליה", אך שהנסיבה המחייבת הקבועה בסעיף 301א(1) לחוק נועדה להבחן בין מקרים שביסודות תכנון או הליך ממשי של שキלה, לבין מקרים שבהם הרצון להמית נוצר באופןתי ובלהת הרגע. אולם, המשיבה סבורה כי מעשה המערער עולה כדי רצח בנסיבות מחmirot, לנוכח התקיימות של שתי נסיבות - "הליך ממשי של שקייה וגיבוש ההחלטה להמית" (לפי סעיף 301א(1) לחוק) ו"aczriot מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או נפשית בקורבן" (לפי סעיף 301א(7) לחוק).

באשר לנסיבה הראשונה, המשיבה מצביעה על מצבור נתונים המעידים לשיטתה על התקיימות הליך ממשי של שקייה וגיבוש ההחלטה להמית: איום קודם של המערער כלפי המנוחה; הנסיבות מראש בסיכון; מעקב אחר המנוחה בדירה ומונעת יציאתה; היהת האירוע מתמשך, התרחשותו במספר זירות ושימוש המערער בשני כלי נשקי; נחישות יצאת דופן של המערער להשלים את מעשה המיתה, ואי-הפסקתו חרף מספר "נקודות יצאה" אפשריות; קור רוח של

המערער לאחר המעשה; ואופן ההמתה - באמצעות דקירות רבות עצמאיות ומכוונות. באשר לנסיבות השנייה, המשיבה טוענת כי מעשהו של המערער לווה באוצריות מיוחדת החורגת מזו הגלומה בעצם מעשה ההמתה, אי לכך שרכח את המנוחה לנגד עיניה של ביתה א', וכעולה מעדותה של א', גם בנסיבות בנותיהם הקטנות המשותפות של המערער והמנוחה.

עוד עומדת באת-כח המשיבה על כך שלא מתקיימות בעניינו נסיבות מיוחדות הממתנות את אשמת המערער ומציאות שלא להרשו עבירה של רצח בנסיבות מחמירות, בהתאם לסעיף 301א(ב) לחוק. לבסוף טוענת המשיבה כי גם אם תתקבל טענה המערער כי מעשהו אינו מגבש נסיבה מחמירה או כי מתקיימות בעניינו נסיבות מיוחדות מقلות, יש לגזר עליו את העונש המקסימלי על עבירת הרצח - מאסר עולם.

6. בדין שהתקיים בפניו חזר בא-כח המערער על הטענה כי לא התקיימם הליך ממשי של שキלה וגיבוש החלטה להמית, תוך שחק על טענות המשיבה לגבי הנסיבות המסתויימים אשר מגבשים לשיטתה נסיבה מחמירה זו. בנוסף טען בא-כח המערער כי לא התקיימה אוצריות מיוחדת במעשה המערער, דהיינו, אוצריות החורגת מזו הקיימת בכל מעשה רצח. לעניין זה הדגיש הסגנור כי שאלת האוצריות צריכה להיבחן מנקודת מבטו של קורבן העבירה, וזאת אין בפסק דין של בית המשפט המחויז קביעה פוזיטיבית כי מעשה הרצח נעשה נגד עיני ביתה של המנוחה תוך מודעותה של המנוחה לכך. הסגנור לא חזר בדיון על הטיעון להתקיימות נסיבות מיוחדות מقلות לפי 301א(ב) לחוק.

דיון והכרעה

7. השאלה העומדת לפתחנו היא האם מעשהו של המערער מגבש את אחת הנסיבות המפורחות בעבירה של רצח בנסיבות מחמירות לפי נוסחו החדש של חוק העונשין (סעיף 301א). במידה שההתשובה לשאלת זו היא בשלילה, יצא כי הרפורמה בעבירות ההמתה מקלה עם המערער, במובן שהעונש בגין העבירה שביצע לא יהיה עונש חובה של מאסר עולם (אלא עונש מרבי של מאסר עולם). על מנת לקבוע כי מעשהו של המערער מהו רצח בנסיבות מחמירות, די בתגבשותה של אחת מהנסיבות המפורחות בסעיף 301א(א) לחוק. כזכור, המשיבה טוענת כי שתיים מניסיבות אלו מתקיימות - אוצריות מיוחדת (סעיף 301א(7) לחוק) והליך ממשי של שキלה וגיבוש החלטה להמית (סעיף 301א(1) לחוק).

ישם אל לב כי סעיף 301א(א) לחוק הקובע את עבירת הרצח בנסיבות מחמירות כולל אחת-עשרה חלופות. כל החלופות שוות, שכן, כאמור, די בהתקיימות אחת מהן כדי להכניס את המעשה לגדרי העבירה. ברם, יש מלאכת הסיווג פשוטה יותר, יש והיא מורכבת יותר. יש חלופות שנגזרים ממאפיין של הקורבן - למשל, החלופה השלשית, שעוניינה בכך שהקורבן הוא עד במשפט פלילי (סעיף 301א(3) לחוק); או החלופה השמינית, שעוניינה בכך שהקורבן הוא קטן שטרם מלאו לו 14 שנים, קטן שעובר העבירה אחראי עליו או חסר ורע כהגדתו בחוק (סעיף 301א(8) לחוק). ישנן חלופות המבוססות על מאפיינים של המעשה, למשל, החלופה העשירית - מעשה טרור כהגדרתו בחוק (סעיף 301א(10) לחוק). לעומת זאת, במקרים מסוימים נסיבות שקל יחסית לבחון את התקיימותן, ישנן נסיבות שדורשות שיקול דעת שיפוטי והגדרת מונחים שתפתח במהלך הזמן בפסקיקה. ככל הנ' שתי הדוגמאות שלפנינו - החלופה הראשונה (סעיף 301א(1) לחוק) והחלופה השביעית (סעיף 301א(7) לחוק).

8. נפתח את הדיון בחלופה השביעית בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות (סעיף 301א(7) לחוק). לנוכח עמוד 4

חשיבות העניין, נציג את לשון הנסיבה באופן מלא: "המעשה נעשה באכזריות מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או נפשית בקורבן". עינינו הרואות כי הנסיבה טומנת בחובבה שלוש חלופות שדי באחת מהן כדי לגבשיה: אכזריות מיוחדת, התעללות גופנית בקורבן או התעללות נפשית בקורבן.

לענינו נתמקד ברישא של הסעיף: אכזריות מיוחדת. כמה ומוזכרת השאלה מהי אכזריות מיוחדת, שהרי ניתן לומר שישנה אכזריות בכל עבירת רצח. המחוקק היה מודע לכך זה, וביאר בדברי ההסביר להצעת החוק של רפורמת עבירות המתה כי "השימוש בביטוי 'אכזריות מיוחדת' מגלם דרישת לאכזריות החורגת מזו הגלומה בעצם מעשה המתה" (דברי הסבר להצעת חוק העונשיין (תיקון מס' 124) (עבירות המתה), תשע"ז-2015, ה"ח 972, 172 (להלן: דברי ההסביר)). מהי אותה אכזריות? בדברי ההסביר לחוק פורש יסוד זה כ"פגיעה נוספת בקורבן" שהתלוותה לרצח (שם; ראו גם: הוצאות לבוחינת עבירות המתה דין וחשבון 13 (2011)). תלמידים קרמניצר וגנאים מפרשים את יסוד האכזריות כ"గריםת סבל מיוחד לקורבן", ומבראים כי הסבל יכול להיות פיזי או נפשי (מרדכי קרמניצר וחאלד גנאים הרפורמה בעבירות המתה (2019) לאור עקרונות היסודות של המשפט ומחקר היסטורי והשוואתי 320-319 (2020)).

עליה כי נקודת המבט שמננה נבחנת ככל קיומה של אכזריות מיוחדת במעשה הרצח היא זו של קורבן העבריה. על-פי קו זה, לאחרונה עמדתי על קר שנסובה זו "שמה את הזරקור על קורבן העבריה. על בית המשפט לבחון את מעשה הרצח על פי החויה שהקורבן עבר" (ע"פ 8363/19 גrnoot נ' מדינת ישראל, פס' 13 לפסק דין 8.6.2021 (להלן: עניין גרנות)). לצד זאת, יודגש כי אין צורך לטעת מסמורות בשאלת האם האכזריות יכולה להיבחן רק מנקודת מבטו של הקורבן. בהקשר זה תושם אל לב לשון סעיף 301א(א)(7) לחוק, אשר מורה מפורשת לגבי התעללות הגוףנית או הנפשית כי היא בקורבן, אך לא מצינית באופן דומה כי האכזריות כלפי הקורבן. בנוסף, יצוין כי על-פי לשון הסעיף, האכזריות המיוחדת מתיחסת לטיב המעשה.

בקשר זה נציג מספר דוגמאות לפרשנות הנסיבה של אכזריות מיוחדת: האחת, שיטת ביצוע הרצח מגלה אכזריות מיוחדת (ראו למשל: עניין גרנות, פס' 16; ע"פ 1130/19 שווא נ' מדינת ישראל, פס' 34-35 לפסק דין של חברי השופט י' אלרון (27.12.2020) (להלן: עניין שווא)). השנייה, לביצוע הרצח נלווה אלמנט של השפה או פגיעה בכבוד אשר מגבש אכזריות מיוחדת. כך, למשל, במעשה רצח של קורבן אשר הופשט מ בגדיו בצויר. בדוגמה מעין זו יכולות להיות וריאציות שונות, למשל אם הקורבן בהכרה או לא בהכרה. דוגמא שלישית מתיחסת למעשה רצח אשר בוצע לעומת עיניהם של עדים נוספים, למשל הוריו או ילדיו של הקורבן. גם כאן יתכן וריאציות שונות - מצב שבו הקורבן מודיע לנוכחות העדים, ומצב אחר שבו הוא לא מודיע לנוכחותם, דהיינו, למשל, ילדי הקורבן רואים את הקורבן אך הוא לא רואה אותם. אפשרויות אחרות יכולות להתבסס גם על מיהוותם של העדים - האם מדובר בקורביו של הקורבן ומה מידת הקרבה שלהם; וכן יכולות להיות תלויות באופן ובמידה שבהם נחשפו למעשה הרצח. דוגמא רביעית שראוי להזכיר, מבלי להזכיר בה לנוכח מרכזיותה ומשמעותה השכידים לא טענו ביחס אליה, נוגעת למשעים שבוצעו כלפי גופת הקורבן לאחר הרצח, כגון אינוס או השחתת הגוף.

להשquette, הדוגמא הראשונה והדוגמא השנייה - רצח שבוצע בשיטה אכזרית במיוחד, או רצח שבוצע תוך השפה או פגעה בכבוד של הקורבן - ניכנותם בבירור בגדיר הנסיבה של "אכזריות מיוחדת" או "התעללות גופנית או נפשית בקורבן". דומה כי גם במצב שבו הקורבן אינו מודיע למעשה ההשפלה, יש בו אכזריות מיוחדת. הדוגמא השלישית והרביעית - נוכחותם של עדים, והיחס לגופת הקורבן לאחר הרצח - מרכזיות יותר. נראה כי היחס לדוגמא השלישית תלוי בעיקר בווריאציות השונות שיכולים להיות לה. אם למשל ילדי הקטנים של הקורבן עדים למעשה הרצח, והקורבן מודיע לכך, סבורני כי לא קשה לקבוע כי מדובר ברצח באכזריות מיוחדת. באשר לדוגמא הרביעית, דומה כי הקושי אינו

בשאלה אם ישנה התנגדות המגלה אכזריות מיוחדת אלא בשאלת המשפטית האם התנגדות זו היא חלק ממעשה הרצח. כך או אחרת, נציין כי ככל המיקוד הוא בקרובן אך החוק אינו דורש זאת. יכולות כאמור להיות אפשרויות שונות; רשימת הדוגמאות המוזכרות כלל אינה ממצה. לצערנו, השימוש של הדמיון המועות של הרצח ושל שיקול הדעת הרחב שמקנה לשון החוק, מעלה כי מוטיב, ודאי בשלב זה של פיתוח הדיון, להיזהר מקביעת כללים פרשניטים באופן פסקני לכואן או לכואן. כפי שציינתי בעניין גרכנות, גידורה המדוקדק של עבירות ההמתה ב"אכזריות מיוחדת" עתיד להיותו ולהתמקד לאחר מכן, עם הנסיבות פסיקות נוספות (שם, בפס' 16; ראו גם: עניין שוא, פס' 34).

9. ובחזורה למקורה דן. הנسبות האiomות והمبرיעות של מעשה הרצח שביצע המערער מאפשרות לקבוע שלא קושי מיוחד כי מתקיים בו היסוד של "אכזריות מיוחדת". כך בראש ובראשונה מאחר שהמעשה נעשה בנוכחותה של א', ביתה של המנוחה, שהייתה עדת ראייה לאירוע, אשר התרחש בעודה קטנה, כאשר הייתה בת 17. זכור, הממצאים העובדיים של בית משפט קמא נקבעו בעיקר על סמך עדותה של א', אשר נמצא כמהימנה ואומנה במלואה. א' הייתה עדת לכל שלבי השתלשלות האירועים: היא ראתה את המערער ואת אימה (המנוחה) רבים באותו הדירה; ראתה את המערער עוקב אחרי אימה בדירה; ראתה את אימה מתקשרת למטרתה; וראתה את המערער תופס את ידה של אימה וגורר אותה בחזרה לבית אחרי שניסתה לצאת מהבית. א' המשיכה וראתה את המערער חונק את אימה - תחילת במטבח ולאחר מכן בחדר המדרגות; ראתה כיצד נאבקת שוב ושוב לשחרר ממנו ללא הצלחה; ראתה כיצד המערער חותך את גרכונה של אימה; ולבסוף ראתה כיצד אימה מתמוטטת על הרצפה מדממת. א' אף ניסתה להפסיק את המעשה הנורא של המערער - היא צעקה עליו שישחרר את אימה וניסתה עצמה לשחרר את פיתחו של המערער בה, אולם ללא הועיל; המערער צעק עליה "תעופי מפה" ושלף בפניה סכין שנשא מתחת לחולצתו.

יודגש כי לא רק הייתה נוכח בזירת האירוע אלא ראתה את מעשה הרצח במו עיניה באופן ישיר. הדבר עולה בבירור מעדותה המצמררת בבית משפט קמא:

ש: ויש לך את שדה הראייה לכיוון הדלת?

ת: אני רואה את כל מה שקרה. ראייתי את הנansom ואמא מתקדמים לכיוון הדלת, והם כבר יצאו מהדלת, היו איפה שהשתיכון, נשענו על הקיר באותה תקופה שהוא מחזיק אותה וממשיך לחזור לה את הגרון.

(...)

ש: ראת בזיה סcin הוא חתר את אמא?

ת: לא.

ש: אבל ראת אותו חותר אותה?

ת: כן. אבל לא ראייתי בזיה סcin.

(עמ' 24-25 לפירוטוקול הדיון בבית משפט קמא (להלן: הפירוטוקול); הגדשות הוסף)

א' עומדת על כך גם בחקירה הנגדית:

ש: את למשה לא הייתה בכל האירוע. חלק מהזמן הייתה בחדר, חלק הלכת למטבח להכין תה, חלק מהזמן הלכת לחדר לחתת את הטלפון. לא נחתת במקורה מהתחלת ועד הסוף.

ת: כן. כמובן עברתי שם כמה פעמים אז ראיתי את רוב המקרה.

(עמ' 26 לפורוטוקול; ההדגשה הוספה)

בגיבוש עבירות הרצח בנסיבות המחייבת של אכזריות מיוחדת, במיוחד על-פי הדוגמא השלישייה לעיל, יש משקל למה שראה הרוצח ומה שראה הקורבן מבחינת הנוכחות של הגורם הנוסף, במקורה זה הנערת הקטינה. בהיבטים אלו המקרה ברור. באשר לרוצח, עולה בבירור כי המערער היה מודע לנוכחות של א' באירוע; בין השנים אף הייתה אינטראקציה ישירה כאשר א', נסתה לשחרר את אחיזתו של המערער במנוחה, והמערער צעק עליה "תעופי מפה" והראה לה את הסדין שנשא מתחת לחולצתו. יתרה מזו, מתיאור המצב העובדתי, שבו המערער תופס את המנוחה ומחזיק בה לכל אורך האירוע, עולה כי המערער לא רק היה מודע לכך שא' רואה את מעשה הרצח אלא גם לכך שהמנוחה, כמוותו, רואה שא' עדיה ל谋ש הרצח. יובהר כי המודעות של הרוצח חשובה לצורך גיבוש היסוד הנפשי לעבירות הרצח בנסיבות חמורות, שהיא עבירה שונה שונה מעבירת הרצח "הבסיסית"; הרוצח צריך להיות מודע לעובדות אשר מגבשות את האכזריות המיוחדת. נשוב למודעות המנוחה. מהעובדות המתארות את השתלשלות האירועים כפי שנקבעו בפסק הדין קמא, תוך אימוץ עדותה של א' במלואה, עולה בבירור כי גם המנוחה הייתה מודעת לנוכחות של א'. זאת, גם אם לא היה לה קשר עין רצוף אליה, וגם אם המודעות הייתה במהלך מעשה הרצח בשלבי השונים ולא ברגע מותה ממש. יוער בהקשר זה כי לא מצאת טיעון מבוסס ביחס לא-הכרה או אי-מודעות מצד המנוחה. במצב דברים זה, אין צורך להזכיר בשאלת האם די בכך שמדובר במקרה של א', ביתה של המנוחה, כדי לגבות את היסוד של "אכזריות מיוחדת", אף ללא התבוסות על מודעותה של המנוחה.

נחזיר לניטבות המקרה ונರחיב ביחס למשמעות המשפטית. דומה כי אין צורך להזכיר מילים על מידת האכזריות הגלומה במעשה זה, החורגת מעצם האכזריות הטמונה בעצם מעשה ההמתה. נציג שוב כי לאורך האירוע המנוחה ידעה כי ביתה הקטינה צופה בה, בעודה נאבקת על חייה, ובלא יכולה שום פעולה לעשות דבר על מנת למנוע את המעשה הנורא. עדותה של א' לאירוע עולה באופן מובהק כדי פגיעה נוספת במנוחה, וכי גרים סבל מיוחד למנה, מעבר לזה הכרוך בעצם מעשה הרצח. בהקשר זה יודגש כי יש משקל לכך שמדובר בנסיבות קטינה, הגם שבת 17, ובביתה של המנוחה. עוד תזכיר בהקשר זה ההשפעה של האירוע המצמר על א' עצמה. כפי שפורט בגזר דין של בית משפט קמא, מתסקרים נפגעי העבירה עולה כי מבין מגעל הנפגעים שבסביבה המנוחה, א' היא הנפגעת העיקרית מאירוע הרצח; צוין כי היה לה קשר קרוב עם אימה, כי לאחר האירוע הופיעו אצלם האופייניים לאנשים שחוו טראומה, וכי היא תזדקק לשנים רבות של רפואי, שיקום ואיחוי הנזק הרגשי שנגרם לה. גם בכך יש כדי להעצים את האכזריות המיחודת הגלומה בנסיבות הרצח לעומת א', זאת, אף אם אנו בוחנים אכזריות זו מנוקדת מבטה של המנוחה, שבודאי חוויתה ברגעיה האחוריים סבל בל-יתואר מעצם המחשבה על הסבל שנגרם לביתה, ועתיד ללוות אותה לשארית חייה.

מעבר לכך, מדותה של א' בבית המשפט המחויז עולה כי גם אחותה הקטנות, בנותיה של המערער והמנוחה, שהיו בנות נשנה וכשנתים באותו עת - נჩחו באירוע. א', מצינית בעדותה כי אחותה נכחו בבית ביום הרצח (עמ' 22 לפורוטוקול) וכן מתארת את האופן הנורא שבו הפעוטות מצאו את אימן לאחר שנדרקה למוות (עמ' 24 לפורוטוקול). עם זאת, לא עולה בזדאות מלאה כי הרצח בוצע לעומת א' נגדי עיניה. מכל מקום, הערכת הדינית לא נדרשה לקבוע ממצא חיובי בשאלת זו. נוכחות של שתי הילדות הנוספות כמובן מעכילה את האכזריות שבמעשה המערער,

אולם גם בהתעלם ממנו מעשהו מכך יסוד של "אכזריות מיוחדת".

10. כפי שקרה המשיבה, התרחש של גבר הרוצה את אשתו לנגד עני ילדיהם הזכר בדיוני ועדת החוקה על אודות הרפורמה בעבירות המתה, בטור אחד התרחישים המקבילים את הנסיבה המחייבת הענינה - "אכזריות מיוחדת" או "התעללות גופנית או נפשית בקרובן" (ראו: פרוטוקול ישיבה מס' 505 של ועדת החוקה, חוק ומשפט, הכנסת ה-20, 28, 33-32 (12.12.2017)). קו פרשני זה אף אומץ לאחרונה גם במספר פסקי דין של בית המשפט המחויזים אשר דנו במקרים של רצח נשים בידי בעליה, וקבעו כי עצם ביצוע המעשה לנגד עיניהם של ילדיהם הקטינים של הקורבנות, מהוות היבט של אכזריות מיוחדת לפי סעיף 301(א)(7) לחוק העונשין (ראו, ביחס להיבט זה בלבד, למבייל התיחס לכל עניין מעבר לכך: תפ"ח (חי') 5551-06-16 מדינת ישראל נ' טחים, בעמ' 184 (3.2.2020); תפ"ח (ז-מ) 26738-11-19 מדינת ישראל נ' מלול, פס' 89 (6.10.2021); תפ"ח (חי') 41291-04-19 מדינת ישראל נ' ותד, פס' 101 (13.10.2021)). פרשנות זו עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה לפני הרפורמה בעבירות המתה, שנאלצה לא פעם, למרבה הצער, לעמוד על האכזריות והחומרה המיוחדת שבביצוע רצח לנגד עני ילדיהם הקטינים של הנאשם והמנוהה, ועל הענישה המחייבת שזו מחייבת (ראו: ע"פ 2910/09 קאסיה נ' מדינת ישראל, פס' 5 (21.11.2011); ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 97 לפסק דין של השופט א' שחם (15.12.2015); ע"פ 2333/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פס' 22 לפסק דין של חברי השופט י' אלרון (2.12.2018)).

11. להשלמת התמונה יותר כי לאמן הנמנע כי אופן ההמתה של המנוחה - בדירתה שלה, במאבק, בשלבים שונים ובדקירות סכין מרבות שהסתירו בשיסוף גרונה - מגבש כשלעצמם את היסוד של אכזריות מיוחדת או התעללות (השו: עניין שוא, פס' 35; עניין גרנות, פס' 16).זיכרון שיטת הרצח היא אחת מהאפשרויות לגיבוש האכזריות מיוחדת. ברם, מיסוד האכזריות המיוחדת מתקיים באופן מובהק בענינו, היות שביתה של המנוחה הייתה עדה למעשה - איןנו נדרשים להכריע בשאלת זו.

12. הנה כי כן, לאור כל האמור, הרצח שביצע המערער נעשה, כפי לשון סעיף 301(א)(7) לחוק העונשין, "באכזריות מיוחדת, או תוך התעללות גופנית או נפשית בקרובן".

יוצא כי הרפורמה בעבירות המתה אינה מיטיבה עם המערער מבחינת הענישה על מעשה הרצח שביצע ואין בה כדי לשנות את הכרעת דין וגורר דין של בית משפט קמא. די בכך כדי להוביל לדחית הערעור. משגהנו למסקנה זו על בסיס סעיף 301(א)(7) לחוק, אין כל צורך להידרש לטענות הצדדים באשר לנסיבת הקבועה בסעיף 301(א)(1) לחוק - "הליך ממשי של שקייה וגיבוש החלטה להמית". את המשך הפיתוח הפרשני של סעיף זה, שהחל להירקם בפסקת בית משפט זה (ראו למשל: ע"פ 8328/17 גבר נ' מדינת ישראל, פס' 12 לפסק דין (28.7.2019); ע"פ 7722/19 זרטנאי נ' מדינת ישראל, פס' 16-20 לפסק דין של חברי השופט י' אלרון (19.4.2021)), נותר לקרים עתידיים (ראו גם: עניין גרנות, פס' 17).

13. בטרם סיום, לאחר שהגעתי למסקנה כי מעשהו של המערער מבבש את עבירות הרצח בנסיבות מיוחדות, לא יהיה נכון שלא להתייחס להקשר הכללי שבו נתוע מעשהו של המערער כלפי המנוחה. הכוונה לטופעה החברתית המדאגנה של רצח נשים בידי בני זוגן. הסתכלות על פסקי הדין המאוזכרים בפסק דין זה, שכמעט כולם נסובים על מקרים רצח (או ניסיונות רצח) של נשים בידי בני זוגן - רובם כוללים בביטחון, מקום שאמור להיות מקום מבטן - ממחישה של עצמה את היקפה וחומרתה של טופעה זו. טופעה נפסדת זו, החוצה מגזרים וקבוצות חברתיות, גבהתה את חייה של

48 קורבנות בתקופה שבין שנת 2016 לשנת 2020, מתוכן 13 נשים בשנת 2020 (ראו: ג'רי אלמו קפיטל ריכוז נתונים על אלימות במשפחה בדגש על אלימות כלפי נשים 7-8 (הכנסת, מרכז המחקר והמידע, 2021)). מקרים אלו של רצח נשים בידי בני זוגם הם מקרים הקצה של תופעה רחבה יותר של אלימות נגד נשים, שהחומרה עוד מאז פרוץ מגפת הקורונה - החמורה שבאה לידי ביטוי בעיליה של מאות אחוזים במספר הפניות למועד המידע והסיע של משרד הרווחה, ושל שירות אחוזים במספר הפניות למרכז טיפול ולמשטרה (שם, בעמ' 16-19). כפי שכתב לא מכבר חברי השופט ע' גروسקובף: "השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צעדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדaben הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרובייהן עולם כעולתו נהג" (ע"פ 3011/2011 פרץ נ' מדינת ישראל, פס' 14 (31.1.2019)).

הנה לנו אירוניה אכזרית. לצד התקדמות מסוימת בתחוםים שונים לקרהות שוון מגדרי, יש כישלון מהדנד ומטריד בתחוםים אחרים. המסקנה היא כי אין להניח הנחות נוחות ויש להיאבק נגד תופעות קשות בהקשר המגדרי בכל תחומי החיים גם, ובעיקר, אם הן מפתיעות בעוצמתן ובהיקפן. המציאות היומיומית של אלימות נגד נשים ורצח נשים אינה גזירת גורל; ואין להשלים עימה. במקרים המתאים יש לתת ביטוי לחומרתה במסגרת ההוראה השיפוטית. כך כאשר הנתון של רצח אישة בידי בן-זוגה משתלב עם פגיעה קשה בילד קטן של האישה בשל כך שהוא נאלץ בעל כורחו להיות עד למעשה הרצח. במצב זה ככל מתקיים הנסיבות המחרירה של "אכזריות מיוחדת". האכזריות היא זו-ראשית. זאת בשל התוצאה החריפה כלפי שתי נפשות. רצח אישة על-ידי בן-זוגה בנוכחות אחד מילדייה שם קץ לחייה של האישה עם ממד נוסף של פגעה - ידועה על היהות ילדה עד להירצחה - ומוטיר צלקת עמוקה בנפש הקטין שעלולה ללוות אותו שנים רבות מאוד. המשמעות היא כי מבצע מעשה זה ככל לא יורשע בעבירות הרצח "הבסיסית" (סעיף 300(א) לחוק) אלא בעבירה של רצח בנסיבות חמורות (סעיף 301 לחוק), שמחיבת הטלת עונש של מאסר עולם בלי להוותר לבית המשפט שיקול דעת בעניין.

14. סוף דבר: אציג לחברינו לדחות את הערעור.

המשנה לנשיאה

השופט ע' פוגלמן:

אני מסכימ למסקנת חברי, המשנה לנשיאה נ' הנדל, כי בנסיבות המקרא המיחודות שעליהן עמד חברי מתקיים היסוד של "אכזריות מיוחדת" וכי די בטעם זה כדי להביא לדחית הערעור.

שׁוֹפֵט

השופט י' אלרון:

1. ברוב רשותו, המערער הוציא להורג את רعيיתו במעשה מזויע. כתע, אנו נדרשים לקבוע האם מעשי מגליםים "אכזריות מיוחדת".

בבוקר יום 25.10.2015 המערער רצח את אשתו - אם לשלוש בנות, שתיהן מהן משותפות לה ולמערער, תוך שהוא דוקר אותה בפלג גופה העליון מספר פעמים, ולבסוף, ולאחר ניסיונות מאבק ובריחה, משסף את גרכונה בפתח הבית שבו התגוררה עימו בנתניה, לנגד עיניה של אחות מבונותיה הקטיניות.

המערער הורשע לאחר שמיית ראיות בעבירה של רצח בכונה תחילת של רعيתו, לפי סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), כנוסחו אז. על המערער הושת עונש של מאסר עולם חובה, כמצוות המחוקק.

המערער טוען במסגרת ערעורו כי היישום בעניינו של תיקון מס' 137 לחוק (להלן: תיקון 137), אשר נחקק לאחר הרשעתו, מוביל למסקנה כי לא התקיימה נסיבה מחמירה של תכנון או הליך ממשי של שキלה לפי סעיף 301(א)(1) לחוק, או כל נסיבה מחמירה אחרת.

ኖכח זאת, סבור המערער כי יש להרשיעו בעבירת הרצח לפי סעיף 300 לחוק בלבד, אשר אינה מחייבת הטלת עונש של מאסר עולם חובה, ועל כן יש להחזיר את הדיון לבית המשפט המחויז לצורך גזרת עונשו מחדש.

לטענת המערער, הנסיבה המחמירה של תכנון או שキלה שנקבעה בתיקון 137 אינה חופפת את יסוד ה"כוונה תחילת" שבגינו הורשע, אלא מכוonta לנגזרת מצומצמת יותר של מקרים, שעניינו אינם נמנוה עליהם, לאחר שכוננו התגבשה בספונטניות ובחמת זעם.

בא כוח המערער העלה בדיון טענות המלמדות לשיטתו על היעדר תכנון ושקיילה מצד המערער, ובهن: כי האירוע נמשך פרק זמן קצר, והתרחש לאחר ויכוח בין בני הזוג; כי הסיכון ששימושה לרצח ניטלה מהמטבח בבוקר האירוע, ואילו הסיכון הקצרה יותר שנשא המערער לא שימושה לרצח; כי הרצח בוצע בזירה אחת; וכי לא נקבע פוזיטיבית שהמערער איים על המנוחה לפני הרצח.

עוד טען, כי בעניינו לא מתקיימת נסיבה מחמירה של "אכזריות מיוחדת", לפי סעיף 301(א)(7) לחוק, אשר בגין יש לגזר על נשים עונש מאסר עולם חובה, שכן בהשוואה למקרי רצח אחרים שהוחלה עליהם עונשה זו, מדובר באכזריות פחותה. בנוסף, לשיטת המערער, לאחר שבית המשפט המחויז לא קבע קביעות עובדיות ביחס לסבל שלול היה להגרם למנוחה כתוצאה שบทה צפתה בהמתנה, מדובר בהנחה בלבד, שלא הוכחה, ואני יכולה לבסס את קיומה של אכזריות מיוחדת.

2. המשיבה הסכימה עם עדמותו העקרונית של המערער, לפיה תיקון 137 נועד להבחן בין מקרי רצח שביסודות עמד תכנון או הליך ממשי של שקילה, לבין מקרים שבהם הרצון להמית נוצר בלחת הרגע. ואולם, המשיבה סקרה כי עניינו של המערער בא בגדרי קבוצת המקרים הראשונה.

לעמדתה, מצבור הנתונים מלמד כי המערער קיים הליך ממשי של שקילה, בהם: ביום מצד המערער כלפי המנוחה יומיים לפני הרצח; ה策טיות מרأس בסיכון הקצרה; מעקב אחרי המנוחה בדירה בבוקר הרצח; מעשה המתה מתמשך הכלול ריבוי זירות והחלפת סיכון קצרה בארכאה; נחישות המערער לבצע את המעשה חרף התנגדות פעליה של

המנוחה וקיומן של "תחנות יציאה"; ודרך ההמתה, על ידי שיטוף עצמאי של הגרון.

עוד טענה המשיבה, כי מדובר במקרה מובהק של המתה בנסיבות מחמירה של "אכזריות מיוחדת", לפי סעיף 301(א)(7) לחוק. לגישתה, הטעם לכך נועז בראף המעשים עד להמתת המנוחה, בהתמצכותם, וביחד בכך שבוצעו לעיני בתה הקטינה של המנוחה, ויתכן שארף לעניין בונתייה הפעוטות. המשיבה גרסה כי המערער כפה על המנוחה סבל נוסף בכך שנדרצה לראות את בתה צופה בה ברגעה האחוריים, בעת שהמערער אוחז בה כshawabha (shawabha) לפניה ולפיה חוץ (כלפי בתה) והוא חונך ודוקר אותה, עד למותה.

3. אף אני סבור כי במקרה שלפנינו אכן בא בגדיר הנסיבה המוחמירה של "אכזריות מיוחדת" הקבוע בסעיף 301(א)(7) לחוק. על כן, ولو מטעם זה בלבד, דיןו של הערעור להידחות.

4. נסיבת האכזריות המיוחדת נועדה בין היתר לבטא את הסלידה החברתית המוגברת כלפי רצח שנעשה באכזריות רבה או תוך התעללות. כעולה מדברי ההסבר להצעת החוק של תיקון 137, הביטוי "אכזריות מיוחדת" מגלים דרישת כי האכזריות תחרוג מזו הגלומה ממלילא בעצם מעשה ההמתה (דברי הסבר להצעת חוק העונשין (תיקון מס' 124), התשע"ו-2015, ה'ח 972, עמ' 172; ראו גם: ע"פ 8363/19 גרנות נ' מדינת ישראל פסקאות 13-15 (להלן: עניין גרנות) (8.6.2021).

הפסיקה הכירה בכך שביטוי זה מעניק שיקול דעת רחב לבתי המשפט, אשר טרם קבעו אמות מידת ברורות להחלתו (ע"פ 1130/19 שוא נ' מדינת ישראל, פסקה 37 לחווות דעתו (27.12.2020) (להלן: עניין שוא)). כמו כן, הודגש כי נסיבת זו שמה זרקור על קרובן העבירה, ומסקן יש לבחון את מעשה הרצח על פי החויה שעבר ועוצמת הפגיעה בו ובכבודו (עניין גרנות, פסקה 13).

నכון למועד כתיבת שורות אלה, במקרים בהם הרשייע בית משפט זה ברצת בניסיבות של אכזריות מיוחדת או של התעללות, הודגש בעיקרו היפוי שגנרטם לדורבן, ובכלל כך באופן המתח ממושך, באמצעות כל רצח שונים, ועל פני זירות שונות. באותו המקרה ניתן משקל גם לעובדת היותה של הקורבן אשתו של הרוצח ואם ילוויו (עניין שוא, פסקאות 37-38; פסק דין של חברי המשנה לנשיאה נ' הנדל בעניין גרנות, פסקה 16).

5. כמו ממאפיינים אלה באים לידי ביטוי גם במקרה דין - קר, ניתן לראות את השתלשלות הדברים בענייננו כאירוע מתמשך, שכן כפי שקבע בית המשפט המקורי, המערער עקב תחילתה אחר המנוחה בדירה; אחר כך גורר אותה למטבח והחל לדקוך אותה שם, ולבסוף יצא עמה מהדירה ורצח אותה מחוץ לדירות, בחדר המדרגות.

בנוספּ, גם במקרה שלפנינו מדובר במערער שקטל את אשתו, אם ילוויו, והוא עשה כן בביתו אשר הוא מבצרה. על הסבל הפיזי שגנרטם למנוחה ניתן ללמידה מעדות בתה, ר', שהיתה בת 17 במועד הרצח, ושבית המשפט המוחזוי נתן אמון מלא במהימנות גרסתה: "[ש]הוא מחזק אותה וממשיך לחותך לה את הגרון", העידה ר', "אםא של' צעקה שם ממש הרבה. באיזה שלב הוא עזב אותה כבר והוא נפלה לרצפה, ממש יכולה לדممת...".

על פי כתוב האישום המערער שיפט את גרונה "בעודהמנוחהצורךתומנסלההתנגדלמעשו", וכתוצאה מעשי נגרמו למנוחה פציעות רבות, לרבות קטיעת כל הדם הראשיים וקטיעת קנה הנשימה.

6. לגישתי, בנסיבות המקירה כמתואר לפנינו, ההמתה על ידי שיטוף עצמתי של הגרון בסיכון, מלמדת בפני עצמה על כך שמדובר ברצח שבוצע באכזריות מיוחדת. עם זאת, היבט הפיזי בעניינו אין בו כדי לשקף את כלל הסבל המוירד שנגרם למנוחה, שכן למאפיינים שנמננו לעיל מצטרף גם סבל נפשי מיוחד שנגרם לה.

ניתן רק לשער את קשת התוצאות והרגשות החולפת בראשה של אם שבתה צופה ברגעיה האחרונים ובקטילתה. החל בחרדה לביטחונה, לחיה, לגורלה ולעתידה של הבת, דרך חוסר אונים והשפלה, ועד למצוקה בתה נוכח חוסר יכולת לגונן עליה מפני המראות המזלקים את נפשה המתחרשים נגד עיניה, ומפני השלוותיהם ותוצאותיהם שלילו את הבת לשארית חייה.

הסבל הנפשי המיוחד שנגרם למנוחה מכך שהוצאה להורג, פשטוו ממשמעו, נגד עיני בתה הקטינה, בצוירוף הסבל הפיזי והמאפיינים האכזריים שנמננו לעיל, מובילים לכך מסקנה כי הרצח בוצע בנסיבות של אכזריות מיוחדת, ממשמעו בסעיף 130א(א)(7) לחוק.

עדזה זו, המעיניקה משקל לסלב הנפשי הנגרם לקורבן, נתמכת בדיוני ועדת חוקה, חוק ומשפט של הכנסת אודות תיקון 137, במהלכם הזכירנו נציגות משרד המשפטים כמה אפשרויות של מקרים העשויים להיכנס בגדבי הנסיבה המחמירה של אכזריות מיוחדת, ובهم: המטה בייסורים רבים, עינויים, או התעלליות נפשיות כגון "ביצוע מעשה בפני ידיו של הקורבן" (פרוטוקול ישיבה מס' 505, הכנסת ה-20, 29).

גם בספרות המשפטית הובעה תמייה בעמדה לפיה בבחינת נסיבה זו יש להתמקד בסבל מיוחד שנגרם לקורבן (בניגוד, למשל, להתקומות ביסוד הנפשי של העולה), וכי סבל זה יכול להיות סבל נפשי (מרדי קרמנצ'ר וחאלד גנאים הרפורמה בעבירות הماتה (2019) לאור עקרונות היסוד של המשפט ומחקר היסטורי והשוואתי 320-319 (2020)).

בעקבות מסקנתי בדבר התקומות הנסיבה המחמירה של אכזריות מיוחדת בעניינו, מתיתר אףוא הצורך להזכיר בשאלת אם התקיימה הנסיבה המחמירה של תכנון או שקילה של ממש על פי סעיף 130א(א)(1) לחוק.

7. סיכום של דברים, נוכח הנימוקים שלעיל, אני מצטרף לדעתו של חברי המשנה לנשיאה נ' הנדל, כי מעשי של המערער מחייבים את הנסיבה המחמירה של "אכזריות מיוחדת", לפי סעיף 130א(א)(7) לחוק. על כן יש לדחות את הערעור, ולהותיר על כנמ את הרשות המערער והעונש שהושת עלי.

ש | פ | ט

אשר על כן, הוחלט כאמור בפסק דיןו של המשנה לנשיאה נ' הנדל.

ניתן היום, כ"ד בשבט התשפ"ב (26.1.2022).

שפט

שפט

המשנה לנשיאה
